

nantes quinque ordinum aut scribi potest, aut converti in nasalem eius ordinis, a quo excipitur. In editionibus librorum Sanscritorum Calcuttensibus convertitur fere semper spiritus finalis ante sibilantes, et punctum superscriptum ante consonantes proprie sic dictas. Hunc morem nequaquam agnoscunt codices litteris Dêvanagaricis exarati, quotquot mihi quidem evolvere obtigit, et, nisi fallor, e scriptura Benga-lica is irrepsit in Dêvanagaricam. Repudiandum censui, quoniam magnopere obstat separationi vocabulorum. Habet et hoc incommodi, quod notae terminationes, quasi aliam subinde personam induentes, lectorem minus exercitatum specie quadam nova atque inco- gnita deludunt. Peccant librarii in codicibus Dêva- naganicis alteram in partem, quod puncto superscripto pro mero scripturae compendio in ipso simplicium vo- cabulorum corpore abutuntur, dum scribunt ex. gr. भवन्ति pro भवन्ति, ubi re vera non mutabilis est nasalis, sed definita, quae nunquam loco suo moveri possit.

Princeps orthographiae Sanscritae lex est, pro- nuntiationem quam fidelissime exprimere. Sed luse- runt in ea Indorum grammatici, et inepta sua sedu- litate id effecerunt, ut rem, per se planissimam, in- tricatum et confusam redderent. Sufficiat exemplum, quod vir clarissimus *T. H. Colebrooke* in Gramma- tica sua p. 30 adnotavit; vocabulum संस्कृता secun- dum quorundam grammaticorum praecepta centum et octo diversis modis scribi posse. Haec merae sunt nugae et vana subtilitatis ostentatio. Bene nobiscum